

Zvezek 3.

Letnik III.

Marcij 1899.

Kitica spevov

v proslavo božjega Srca Jezusovega
ob koncu XIX. stoletja.

(Spletel J. P. Belostenski.)

3. Zavetišče grešnikov.

Povabljeni ste, pridite,
Ki vas skrbi moré:
V odprtem Srcu Jezusa
Pomoči vsi dobé.

In ovce izgubljene vé,
Zašlé na stezo zmot,
Iz trnja grehov vas želí
Otetí spet Gospod.

Ne bojte se, da grešnike
Bi sodil vas ostró,
V njegovo Srce vstopite,
Odpustil vse vam bo.

Čprav globoko padli ste,
Služeči strastim zlém,
Usmiljenja in milosti
Dovolj je v Srcu tem.

Obleko novo Jezus že
Pripravljeno imá,
Nahrani vas, vas napoji
In mir vestí vam dá.

4. Oltar sprave.

Srce revno, ti žaluješ,	Zbrisala dolgé bo tvoje
Ker te greh tako skrbi;	Kri njegovega Srcá;
Misli Nanj, ki te je ljubil,	Pridi le skesano k Njemu,
In prelil za-té je kri.	Saj tolažbe rad ti dá.

Glej na križ, kjer prebodeno	Jezusovo Srce milo
Bilo Njega je Srcé,	Sprave zlati je oltar,
Darovati se Očetu	Milosti si izprostiti
Hotel tudi je za té.	Tu zamoremo vsigdar.

V tihem Nazaretu.

Pred več leti so poročali listi iz nekega mesta v Ameriki: Podivjane množice so zgrabile za orožje in med strašnim vikom in krikom obstopile katoliško kapelo. Kakor da so zblazneli, planejo s sekirami po durih božjega svetišča; umoriti hočejo nedolžno Jagnje na oltarju. Preoblečen in od nikogar poznan se preriva skozi gnečo duhovnik. Da bi besnečo druhal pomiril, na to niti misliti ni; zato ne reče nobene besedice; molčé si dela pot med ljudmi, in prvi hip ni bilo lahko uginiti, je-li tudi on upornik ali pa tuj človek, ki se mu mudi naprej. Bežal je z Jezusom, da ga otme divjakom. Za časa je še zvedel, na kaj se uporniki pripravljajo, skrivoma je hitel v kapelo in iz tabernaklja vzel sveto posodico, v kateri je bilo spravljeno sv. Rešno Telo.

Komu ne prihaja tu na misel druga zgodba iz detinskih let našega Zveličarja Jezusa Kristusa? Krvi in časti željni trinog, kralj Herod, je hotel božje dete umoriti. Prišel pa je po noči angel iz nebes in rekel sv. Jožefu, naj brž vstane, vzame dete in mater, in beži v Egipt. Sv. Jožef je še tisto noč pobegnil v Egipt in rešil dete smrti.

Pobožni bravec, pa reci, da se z ono strašno zgodbo tam v Ameriki natanko ne vjema vse to, kar nam sveto pismo pripoveduje o Herodu in begu v Egipt? — Kakor pa sé je za Jezusa bivajočega med nami v najsvetejšem zakramentu ponovila žalostna zgodba o begu v Egipt, prav tako se ponavljajo tudi vesele skrivnosti iz življenja Odrešenikovega. Govorila sva o tem že dvakrat zapored. O božičnih praznikih, če se spominjaš, sva šla v duhu v Betlehem in primerjala jaslice s tabernakljem; zadnjič pa sva romala v Loreto in si ogledala „sveto hišico“, v kateri je „Beseda meso postala“. O tem pa, kako je sv. Družina živela v hišici v Nazaretu, ti nisem še nič povedal. Zato hočem danes na kratko povzeti dolgo dobo 30 let, ki jih je Jezus preživel v Nazaretu. Podobnost med tihim in skritim življenjem Jezusovim v Nazaretu in skritim in tihim življenjem njegovim v najsvetejšem Zakramentu je tako očita, da bode komaj treba, še posebe nanjo kazati.

Herod in drugi, ki so stregli detetu Jezusu po življenju, so pomrli. Sveta Družina se je vrnila iz Egipta v Nazaret, in začelo se je lepo, mirno,

tiho življenje v sveti hišici. Evangelij nam ne pove mnogo o tej najdaljši dobi v življenju Odrešenikovem; a tisto malo, kar nam je zapisal sv. Lukež, nam zadoščuje, da bi lahko o tem razmišljali vse življenje in še ne bi vsega umeli.

Kaj je torej delal Jezus ona leta, ko je bival pri svoji sveti Materi v Nazaretu?

I.

Jezus je v Nazaretu molil in sicer mnogo molil. To je umevno samo ob sebi; dá se pa tudi posneti iz pobožne navade, ki je bila v sv. Družini, da so hodili vsako leto o velikonočnih praznikih v tempelj. In če je za svojega javnega delovanja po cele noči premolil, gotovo ni nič manj molil ona leta, ko je skrito živel v Nazaretu. In tako pobožno, kakor mladenič Jezus, še ni nikoli nihče molil; in nikogar molitev ni bila Bogu tako ljuba, kakor molitev božjega Sina. Molil pa je za ves človeški rod, molil posebno za svojo sveto cerkev, za apostole in vse one, ki bodo kedaj vanj verovali.

Z Jezusom je molila Marija. Namen svoje pobožne molitve je sveta Mati božja združevala z namenom, ki ga je imel pri molitvi njen Sin. Misli in želje presv. Srca Jezusovega so bile tudi misli in želje prečistega Srca Marijinega. Molila je z Jezusom; ne samo to; Jezusa samega je molila. Marija je vedela, da je njen Sin božji Sin, pravi Bog. Kdo pa je kedaj bolje od Marije umel zapoved božjo: Gospoda svojega Boga moli v duhu in resnici? Sveta hišica v Nazaretu je bila prvi tabernakelj, v katerem je vidno bival Bog in človek, Jezus Kristus; Marija pa je bila prva, ki je v tem svetišču opravljala večno molitev.

Neprestana molitev je glavno delo Jezusovo tudi v najsvetejšem zakramentu. Kakor nekdanj v sveti hišici, moli in prosi in hvali sedaj v tabernaklju nebeškega Očeta in daruje samega sebe za nas. Neprenehoma moli za vernike, krivoverce, razkolnike, da bi spoznali resnico; za svojega namestnika, sv. očeta v Rimu, za škofe in mašnike, redovnike in redovnice; za vse vernike: za nedolžne in pravične, da bi bili stanovitni; za mlačne, da bi znova zagoreli v sveti ljubezni do Boga; za grešnike, da bi se spokorili, za umirajoče, da bi se ustavljali zadnjim napadom hudobnega duha; za uboge duše v vicah, da bi čim prej prišle v nebesa.

Za vse moli Jezus in neprenehoma moli. Naš Zveličar v presv. zakramentu moli za nas, kadar smo pri Njem zbrani krog tabernaklja, a moli tudi, kadar nas ni pri Njem; in to se, žal, le prepogosto zgodi, da mora Jezus sam moliti, da ni nikogar, ki bi molil z njim in mu delal družino. Onih 30 let v Nazaretu je bila vsaj Marija vedno pri Jezusu, neprenehoma ga je molila in z njim je molila po svetih mislih in željah njegovega presvetega Srca. Sedaj Jezus v mnogih cerkvah največkrat sameva: po dnevu je malo molivcev, po noči nikogar. Cerkve so zaprte, vse molči krog tabernaklja, ni ga čuti človeškega glasu, nobene besedice ljubezni in zahvale; le tiha pesem svetih božjih angelov se dviga proti nebesom. „Kako ljuba, — recimo, kako samotna — so tvoja prebivališča, Gospod vojskinih trum.

Vravec najde hišo in grlica gnezdo, jaz pa ne najdem tvojih oltarjev, Gospod vojskinih trum, moj kralj in moj Bog.“

Svet je omrznil za Jezusa; dobrotljivost božjega Srca vračujejo pre-mnogi ljudje z nehvaležnostjo, ljubezen s sovraštvom; zato pa je vsemogoči Bog vzbudil svete družine pobožnih redovnikov in redovnic, da z „večno molitvijo“ noč in dan dajo zadoščenje Jezusu v najsvetejšem zakramentu. Bogu posvečene device, duhovne hčere sv. Benedikta, sv. Dominika, sv. Frančiška, so kakor angeli v človeškem telesu, ki noč in dan čujejo pred tabernakljem in darujejo svoja srca božjemu Srcu Jezusovemu. V naši dobi je pater Ejnard († 1868) ustanovil celo posebno družbo, ki ji je prvi in glavni namen, častiti presv. Rešno Telo. „Očetje presv. Rešnega Telesa ali evharistijci“ molijo neprenehoma pred izpostavljenim sv. Rešnim Telesom. Pobožna družba se je naselila tudi že na avstrijskih tleh, v mestu Bolzanu na Tirolskem; in skoraj bode dodelana cerkev, v kateri se bode poslej kar najbolj slovesno opravljala večna molitev.

Pa ne samo med redovniki, ampak tudi med svetnimi verniki se je v zadnjih letih vnela nova gorečnost za Jezusa v presv. zakramentu in marsikje se vse nedelje in praznike nepretrgoma vrsté pred tabernakljem pobožni molivci. Dobil je Jezus celo može, ki kakor častna straža čujejo po noči pred domom nebeškega Kralja. Kako veselo mora biti Srce Jezusovo zvestih častivcev, ki mu z angeli vred pojó: „svet, svet, svet, Gospod, vojskinih trum; zemlja je polna tvoje slave.“ — „Vredno je Jagnje, ki je bilo umorjeno, prejeti oblast, in božestvo, in modrost, in moč, in čast, in slavo, in hvalo.“ — „Odrešil si nas Bogu s svojo krvjo iz slehernega rodu, in jezika, in ljudstva, in naroda.“

Res je, po mnogih cerkvah časté sedaj Jezusa bolj kakor so ga morda prej častili; vendar je še mnogo več cerkva, v katerih tudi biva Jezus, pa nihče ne prihaja, da bi se pomudil par trenutkov pred tabernakljem. Zjutraj je morda strežnik edini, ki je pri sv. maši; po dnevu je cerkev prazna. To pomislimo in umeli bodemo tožbo užaljenega Srca Jezusovega. „Glej to Srce, tako je potožil Jezus svoji služabnici, zveličani Marjeti Alakok, glej to Srce, ki je tako zelo ljubilo ljudi, da je vse pretrpelo in se popolnoma upehalo, da jim pokaže svojo ljubezen; v zahvalo pa mi je pri največ ljudeh sama nehvaležnost, prezirljivost, mrzlota, onečastovanje presv. Rešnega Telesa.“ — Dobri Jezus, tudi najbolji med nami so mrzli, nehvaležni, neobčutljivi za tvojo ljubezen.

Zato pa skušajmo popraviti, kar smo zamudili! Če je v fari, kjer bivaš, dragi mi čitatelj, lepa navada, da ob nedeljah skupno glasno molite pred sv. Rešnim Telesom, nikar nikoli ne zamudi te ure; če pa pri vas še ni tega, da bi skupaj molili, pa vsaj sam za-se moli Jezusa ob nedeljah popoldne ali kadar bolj utegneš; v delavnike pa, ko ne moreš v cerkev, bodi pogosto v mislih pri Jezusu v najsvetejšem zakramentu in pri svojem delu reci večkrat po tihem v svojem srcu: Hvaljeno in češčeno vedno naj bo — presveto Rešno Telo!

(Dalje sledi.)

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše dr. I. G.)

Oče Izo Valzer.

Marsikateremu bravcu „Venca“ je gotovo že znano ime očeta Valzerja (Walser). Vsaj tisti, ki so družbeniki „Večne molitve“ in rabijo pri češčenju sv. Rešnega Telesa njegovo krasno knjigo, so brali na naslovnem listu njegovo ime. — Ker je ta mož z češčenjem sv. Rešnega Telesa v naših časih v tesni zvezi, opisati hočemo tu v glavnih obrisih njega in njegovo delo.

Življenje redovnikovo navadno ne kaže zanimivih novosti niti mnogoličnih izprememb; v molitvi, zatajevanju in učenju mu potekajo leta. Toda čim preprostejše se kaže to življenje na zunanje, tem bogatejše je na lepih čednostih in dobrih delih, tembolj se dviguje do krščanske popolnosti. — Tudi življenje očeta Valzerja nam to spričuje. Porodil se je 28. avgusta l. 1722. v Feldkirhu na Predarlskem očetu Francetu in materi Mariji. Pri sv. krstu je dobil po očetu ime Frančišek. Iz njegove zgodnje mladosti nimamo natančnejših poročil. Le to vemo, da stariši njegovi niso bili bogati. Oče je bil slikar in je le s težka toliko prislužil, da je pošteno preživel svojo družino.

S petnajstim letom je vstopil mladi Frančišek v šolo pri očetih benediktincih v Št. Galu v Švici. S svojo pobožnostjo in pridnostjo se je prikupil redovnikom tako, da so ga vsprejeli kot novinca v svoj red in že l. 1739. je storil samostanske obljube. Nadeli so mu redovno ime Izo, kar pomenja isto kar Ivan. — Naslednja leta je vestno porabil za učenje in pripravo na sveti mašniški stan. Leta 1746. je prejel više redove in 1. septembra istega leta je pel slovesno novo mašo.

Ker je bil zelo učen, so ga predstojniki porabili za učitelja grškega jezika na samostanski šoli. Ukvarjal se je tudi z modroslovjem in spisal več učenih del.

Prijeten presledek v tihem življenju mu je bilo potovanje v Rim. Opat ga je poslal tja v spremstvu starejšega patra, da obravnata s sveto stolico važne samostanske zadeve. Eno leto je preživel v Italiji in občudoval bogate umetnijske spomenike slikarstva in stavbarstva, ki se tamkaj nahajajo v obilnem številu. — Iz njegovega dnevnika povzamemo med drugim, kako velik vtis je napravila nanj slovesna procesija svetega Rešnega Telesa pri sv. Petru v Rimu. Videl je tu nepregledno množico svetnega in redovnega duhovstva vseh obredov, gojence raznih narodnih zavodov, škofe iz različnih krajev sveta in kardinale s sv. očetom. Zdelo se mu je, da vsi narodi po svojih zastopnikih časté in vdanost prisegajo svojemu kralju v presvetem zakramentu.

Vrnivši se iz Rima je zopet deloval dolgo vrsto let kot profesor bogoslovja in modroslovja. Vrhu tega je bil opatu svetovavec pri vladanju prostrane šentgalske opatije. — Prastara in slavna šentgalska opatija je namreč v tedanjem času obsegala širno obzemlje, in podrejenih ji je bilo mnogo

fará. Opat je imet knežje dostojanstvo in je izvrševal škofovsko oblast. — Leta 1759. ga imenuje opat za svojega pomočnika ali oficijala. Kot tak je imel obiskovati fare, skrbeti za popravljanje cerkvá in sploh za povzdigo verskega življenja. V tej važni službi je z vso vnemo pospeševal češčenje presv. Rešnega Telesa. V mnogih krajih je ustanovil samostanske naselbine in vpeljal redovnice, katerim naj bi bila glavna dolžnost častiti Jezusa v presvetem zakramentu z večno molitvijo.

„Večna molitev“ ima biti v smislu svete cerkve izraz žive vere v pričujočnost Jezusovo pod podobo svete hostije, pa tudi zadoščenje za vse krivice, ki se mu godé v zakramentu ljubezni. Sledove večnega češčenja nahajamo že v prvih stoletjih krščanstva. V jutrovske cerkvi so menihi razdeljeni v več oddelkov zaporedoma se vrsté, v cerkvi noč in dan molili in peli brevir. Najimenitnejši samostan je bil v Carigradu, kjer je prebivalo nad tisoč menihov. — V šestem stoletju se je ta način molitve vpeljal tudi v nekterih samostanih po Francozkem in Nemškem, toda ni se ohranil dolgo časa. — V sedemnajstem stoletju se je ustanovil poseben ženski red, ki mu naj bi bila glavna naloga vedno [češčenje svetega Rešnega Telesa. Ustanoviteljica mu je bila pobožna Katarina Bar. Že štirinajstletna deklica je sklenila samo sebe darovati Jezusu v zadoščenje za razžaljenje, ki ga trpi v presv. zakramentu. Zato si je nakladala ostra pokorila, pa tudi Bog jo je s trpljenjem pogosto obiskoval. — Leta 1654 se ji posreči s pomočjo francoske kraljice Ane, ki je bila rojena nadvojvodinja avstrijska, ustanoviti v Parizu samostan „vednega češčenja“. — Sestre „vednega češčenja“ se držé redovnih pravil sv. Benedikta. Čas, ki ga ne porabijo za skupne molive v koru in druga potrebna opravila, je med nje tako razdeljen, da vedno moli ena ali več sestra pred sv. Rešnim Telesom. Razen tega vsaki dan ena izmed njih Jezusu slovesno zadoščuje. Dočim druge molijo brevir, kleči ona ob stebru pred izpostavljenim Najsvetejšim z vrvice okolo vratu in gorečo svečo v roki, da daruje svojo pokoro za tuje pregreške. — Ta ženski red „vednega češčenja“ se je hitro razširjal. Mnogi samostani so se v poznejših časih zatrli, a nekaj se jih je ohranilo do današnjega dne.¹⁾

Te redovnice je vpeljal tudi pater Valzer v ozemlju šentgalske opatiije. Prvi samostan se je ustanovil v Libingenu, oddaljeni švicarski vasi, na prošnje tamošnjega pobožnega župnika Helga. — Kmalu so sledile še druge naselbine. V desetih letih je bila „večna molitev“ vpeljana že v sedmih samostanih.

Kar je oče Valzer v svojem času utemeljil, se je ohranilo do današnjega dne in močno pospeševalo češčenje najsvetejšega zakramenta tudi med ljudstvom.

Kot benediktinke so bile sestre „vednega češčenja“ zavezane moliti brevir. — Da bi pa imele za češčenje presv. Rešnega Telesa primerno knjigo, je pater Valzer zanje spisal „Večno molitev“ in dobil od apostolske stolice dovoljenje, da se sme ta knjiga na mesto brevirja vpeljati po vseh ženskih samostanih vednega češčenja. Molitvenik je izšel l. 1774. S prva je imel

¹⁾ Bolj natanko je to popisano v I. letniku „Venca“, str. 149 in naprej.

molitev in premišljevanj za štiriindvajset ur, v novejših izdajah jih je za eno in trideset.

Ako površno pregledujemo posamezne molitvene ure, njih vsebino, dele in sestav, se nehoté spominjamo rimskega brevirja. Premišljevanja so v tesni zvezi s cerkvenim letom. Veliki prazniki Gospodovi in Marijini so umno združeni s češčenjem svetega Rešnega Telesa. Resnice svete vere, življenje in trpljenje Jezusovo in Marijino so podlaga molitvam in premišljevanju, kateremu človek prideva še svoje posebne prošnje in želje.

Knjigo so vsprejeli z velikim veseljem in že leta 1786. je bilo treba novega natisa. V našem stoletju je doživela že nebroj izdaj in je preložena v razne jezike. Pred tremi leti je bila tudi poslovenjena in rabijo jo sedaj povsod, kjer skupno in glasno molijo sv. Rešno Telo.

Toda vrnimo se zopet k pisatelju! Bog je svojega zvestega služabnika v poslednjih letih življenja skušal z raznimi bridkostmi. Leta 1785. je postal oče Valzer predstojnik samostanske naselbine v Boršahu ob bodenskem jezeru, ki je bila odvisna od šentgalske opatije. Tu je ostal deset let. Imel je skrbeti za gospodarstvo pri obširnih posestvih, ki jih je imel samostan v onih krajih. Za moža, ki je bil vajej notranjemu življenju in ljubil molitev, premišljevanje in učenje, gotovo to ni bila prijetna služba. Iz pokorščine je vstrajal na svojem mestu. Leta 1795. nekaj oboli in prosi opata, da bi mu odvzel težko breme. Ko mu je bila prošnja uslišana, se triinsemdesetletni starček vrne vesel v tiho samostansko celico. Zopet se bavi s spisovanjem nabožnih knjig. Toda ni mu bil prisojen mir na večer življenja! Francoska revolucija je zbudila nezadovoljnejše in rogovileže po vseh deželah. Močno je vrelo zlasti v Švici. Boj je bil naperjen najprej proti cerkvi in duhovnikom. Leta 1798. so prodrli Francozi v Švico in proglasili v deželi ljudovlado. Slavna opatija šentgalska je bila zatrta, redovniki izgnani iz dežele, le nekaj jih je smelo ostati, da so oskrbovali božjo službo pri samostanski cerkvi. Med temi je bil tudi pater Izo Valzer. Kako je moralo boleti blagega starčka, ko je videl razrušeno delo, kateremu je bil posvetil celo svoje življenje! Vrh tega je trpel pomanjkanje. Brezversko vladno je moral prosjačiti za vsak vinar, da si je preskrbel najpotrebnejšo hrano in obleko. Kelih trpljenja, ki mu ga je Bog podal, je moral izpiti do dna. Truden in zmučen od dušnih in telesnih bridkosti, toda vdan v voljo božjo, se je vlegel 3. junija l. 1800. k večnemu počitku. Po navadi redovnikov so ga pokopali na samostanskem hodniku. Le petero bratov je stalo ob njegovem grobu.

Dolgo časa je bil nepoznan kraj, kjer počiva. Ko se je pa v naših dneh vedno bolj razširjalo češčenje presv. Rešnega Telesa in je knjiga „Večna molitev“, proslavila njegovo ime po raznih deželah, so zopet poiskali grob tega svetega moža. Mladenci Marijine družbe v Št. Galnu so mu iz hvaležnosti postavili kamenit spomenik. Tudi je njegov grob od tedaj vedno okrašen s cveticami in venci. On sam pa, upamo, že zdavno gleda v nebeški slavi tistega, katerega je tukaj tako vneto častil pod skromno podobo kruha.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec marec 1899.

Krščanska potrpežljivost.

Globoko je padel človeški rod nekdanj vsled greha prvih starišev, tako globoko, da si sam iz prepada nesreče, bridkosti, solza, trpljenja, bolečin ni več mogel pomagati. To so čutili in trdili najboljši, najslavnejši modrijani starega veka. Čutili so, da se zvija vsak človek pod težo svojih bolestin, dušnih in telesnih. In kako so si pomagali? Nekateri so se skušali modro potajiti; s hladnim razumom in z mirno krvjo so oznanovali, da se človek ne boj in ne straši nobene nesreče, marveč mirno čakaj brez razburjenosti, kaj prinese bodoči hip časa. Malo se jih je popelo na stopinjo samozatajevanja stojiških modrijanov. Zato je vrela največa množica po poti uživanja in razveseljevanja. Iščimo — tako so si mislili — veselja in razkošnosti, uživajmo današnji dan, ko nam še solnce sije, ker ne vemo, kaj pride jutri. Ako pa se je skrilo solnce radosti in vedrila, če ni bilo upati, da se skoro povrne prejšnji sijaj zabave in užitka, če se je bilo bati, da jih teža nezgode in boleznij bolj in bolj odtegne veseliciam in uživanju, potem, — čemu še živeti? V bodočnosti jim je zijala nasproti strašna podoba smrti, pred njo pa bolezen, skrb, zaničevanje, pozabljenost, življenje brez veselja, brez pomena . . .

Cemu torej še živeti?

A prišel je rešenik Jezus Kristus. Posvetil je z besedo in življenjem naše zemsko trpljenje. Trpeti je začel v betlehemskih jasicah, trpel in trdil in mučil se je za svojega tihega življenja, trpel je ob času, ko je hodil od kraja do kraja po svoji domovini sejal seme božje besede v srca onih, ki so ga hoteli poslušati. Da, trpel je in upiral se je tri in trideset let, da je smel pripoznati: Lisice imajo svoje brloge in ptice svoja gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi naslonil svojo glavo. Tedaj pa, ko je prišla njegova ura, ko je imelo biti zaklano jagnje božje, ko je imel Odrešenik stopiti na oltar svetega križu in darovati se Vsemogočnemu za grehe vsega sveta, tedaj pa so se šele prav izpolnile nad Njim besede prorokove: Oj, vi vsi, ki greste mimo po poti, postojte in pogledjte, če je katera bolečina, kakor bolečina moja!

In potil je krvavi pot, in bičali so ga in s trnjem kronali, in nesel je težak križ, na katerega so ga pribili, in na križu je nagnil do smrti trudno glavo in je umrl.

Posvetil je s svojim življenjem naše trpljenje. Kakor pa je živel, tako je tudi učil. Kdor hoče za menoj priti, naj zataji sam sabo in zadene vsak dan svoj križ in naj gre za menoj (Luk. 9, 23.). To je nauk, katerega so učili apostoli po vsem svetu. Kristus — pravi sveti Peter — je za nas trpel in nam zapustil vzgled, da hodimo po njegovih stopinjah (I. Petr. 2, 21.). Prav res! „Vera, katere ustanovitelj je umrl na križu“, — tako piše znamenit

katoliški pisatelj ¹⁾, — „more biti le vera trpljenja. Poganstvo je poveličevalo posvetno moč in silo, modrijani so vzgojevali duha in um: krščanstvo pa je dalo svetu vero bolečin. Trpljenje je torej orodje popolnosti, pečat ljubezni, poroštvo milosti in v globočini zemske reve se pojavlja bogastvo božjega usmiljenja.“

Ali vse to, kaj ne, ljubi bravec, si vedel tudi že doslej. Svet si imenoval „dolino solzá“; da je s križi in težavami obsejan in obložen ves svet, ti ni bilo neznano. Toda potrpeti in sicer potrpeti v vseh okolnostih življenja, to ti je bilo težko, zdelo se ti je skoro nemogoče. Rad verjamem, zato se je treba zoper take skušnjave oborožiti. Da ti ne upade pogum za prihodnost, poslušaj, s katerimi razlogi nas sveti Alfonz Marija Ligvorski vabi k potrpežljivosti:

1. Trpljenje je poseben pripomoček, s katerim se pokorimo za svoje pregrehe. Ako namreč sam sebi moraš pripoznati, da si žalil Boga, navzlic temu pa se hočeš izveličati, bi se moral celo veseliti, da ti Bog pošilja trpljenje. Greh — pravi sveti Krizostom — je dušna gnojina; ako torej ne odpravi trpljenje te gnojnine, se duša pogubi. Oj kako obžalovanja vreden je grešnik, ki v tem življenju ni kaznovan za svoje pregrehe!

2. Trpljenje je vir zasluženja. Vsak trud in vsi naporji so majhni v primeri z nebesi, ki si jih s trpljenjem pridobimo. Že apostol je rekel: „Menim, da se trpljenje tega sveta ne dá primerjati z bodočo slavo, ki se bo nad nami razodela“ (Rim. 8, 18.). Malo bi bilo, ako bi morali pretrpeti vse trpljenje sveta, samo da bi uživali le en trenutek nebeško slavo. Koliko bolj se moramo torej z veselim srcem oprijeti vsakega križa, ki nam ga Bog pošlje, vedoč, da nam kratko trpljenje tega sveta donese večno srečo v nebesih.

3. Trpljenje je znak izvoljenca božjega. To resnico potrjuje sveti Hijeronim z besedami: „Izvoljencem, katerih čaka večna blaženost, je usojeno, da živé na zemlji v težavah.“ Zato pa beremo v življenju svetnikov, da so bili vsi brez izjeme na zemlji obloženi s premnogimi križi.

4. Trpljenje nas odteguje posvetnosti. In prav iz tega namena nam je pošilja Zveličar. „Svet je gorjup“ — pravi sveti Avguštin. — „Vse radosti na njem ne zadovolé človeškega srca, izpremené se v nezadovoljnost in očitke vesti. In vender ljubimo svet. Kako pa bi ga šele ljubili, ako bi ne bil grenak, marveč sladak; oj, kako bi tedaj pozabili na svojo dušo, na nebesa in Boga!“

5. Trpljenje je bilo veselje svetnikom. Sveta Jedrt je rekla, da jo trpljenje tako veseli, da nima bolj žalostnega časa, nego takrat, ko nima ničesar trpeti. Sveta Terezija je zagotavljala, da ne more živeti brez trpljenja. Zato je pogosto klicala: „Trpeti ali umreti.“ Sveta Marija Magdalena Paciška je šla še dalje. Sprejela si je te-le besede za vodilo svojega življenja: „Trpeti in ne umreti.“

¹⁾ Hettinger, Apologie, II. zv. I. del. str. 44.

Dosti. Po teh kratkih besedah pač uvidiš, zakaj so sveti oče za bodoči mesec blagoslovili v apostolstvu molitve blagi namen: krščansko potrpežljivost. Spoznal si, da trpeti moramo po vzgledu svojega Odrešenika, da pa to trpljenje ne bode zastoj, ampak kakor pravi Zveličar: „V potrpežljivosti bodeti rešili svoje duše.“

„Nosi torej“, tako končam z besedami Tomaža Kempčana, „nosi kot dober in zvest služabnik Kristusov, srčno križ svojega Gospoda, ki je bil iz ljubezni do tebe križan. Pripravi se, da prenašaš mnogo zoprnosti in raznih težav v tem revnem življenju, zakaj tako se ti bode godilo, kjerkoli boš in tako boš povsod našel, kjerkoli se boš skrival. Tako mora biti in ni mogoče drugače ogniti se nadlogam in težavam, kakor da jih voljno trpiš. Pij srčno kelih Gospodov, ako hočeš biti njegov prijatelj in ž njim svoj delež imeti.“

Kako se je začela bratovščina svetega in brezmadežnega Srca Marijinega?

Prečisto Srce Marijino je v naši dobi obvladalo in si osvojilo skoraj ves katoliški svet. Kjer časté presveto Srce Jezusovo, časté tudi prečisto srce božje Matere. Razširile pa so pobožnost do srca Marijinega zlasti bratovščine. Odkar je namreč papež Klemen X. l. 1674. dovolil, da se smejo ustanavljati bratovščine Srca Marijinega, so se po vseh deželah Marijini otróci zbirali v pobožne družbe v čast prečistemu Srcu. Na Kranjskem je bila bratovščina presvetega Srca Marijinega že l. 1718. ustanovljena v samostanski cerkvi v Mekinjah pri Kamniku.

I.

Sovraštvo do katoliške cerkve in brezverstvo, ki se je ob koncu prejšnjega stoletja s Francoskega kakor kužna bolezen razpaslo po vsej Evropi, je zatrlo lepe bratovščine, a pobožnosti do Srca Marijinega ni moglo zamoriti. Ker izmed dragih bravev ta in oni morda še nikoli ni slišal, kako so sovražili francoski prevratniki ali revolucionarji katoliško cerkev, naj povem dve ali tri zgodbe iz one dobe; grozne so, a do pičice resnične, zakaj posnete so po sodnih zapisnikih, ki jih še dandanašnji hranijo v Parizu.¹⁾

V 9. dan junija l. 1794. je bila v Parizu na smrt obsojena družina Depon (De Pons). Zakaj? Našli so bili v hiši nekaj knjižic, ki so govorile zoper revolucijo in zato so poklicali na sodbo vso družino. Gospodarjeva sestra, Elizabeta, je bila prej redovnica; ko so pa bili divji prevratniki pregnali vse redovnice, se je vrnila domov k svojemu bratu. Sodnik jo je vprašal, kako ji je všeč nova postava, po kateri se imajo zatreti vsi samostani; odgovorila je: „S težkim srcem sem zapustila svojo celico.“ — Sodnik: „Ali ljubiš svojo domovino?“ — Elizabeta: „Da, iz cele duše.“ — Sodnik: „Kaj si mislila, ko smo prepovedali katoliško službo božjo?“ — Elizabeta:

¹⁾ gl. Weiss, Weltgeschichte B. XVIII. pag. 406—408.

„Zelo hudo mi je bilo, vendar nisem nikomur rekla besedice, ampak sem se molčé uklonila postavi.“ — Sodnik: „Ti torej ljubiš katoliško službo božjo.“ — Elizabeta: „Da!“ — Sodnik: „Kaj pa sploh misliš o veri?“ — Elizabeta: „Jaz z ljubim svojega Boga iz cellega srca.“ — Naprej je sodnik ni izpraševal; poslal jo je na krvavi oder in rabelj ji je odsekal glavo.

Prav isti dan, 9. junija, so obsodili na smrt duhovnika Korma (Cormaux). Vprašali so ga: „Ali ste bili kaj hudi, da smo dejali ob glavo zadnjega trinoga?“ Zadnjega trinoga so imenovali kralja Ludovika XVI., kateremu je l. 1793. krvnik odsekal glavo. Duhovnik odgovori: „Jaz vidim v vsem, kar se zgodi, božjo roko.“ — Sodnik vpraša dalje: „Ali ljubite novo vlado?“ — Duhovnik reče: „Moja vera mi ukazuje, da sem pokoren vsaki vladi, ki jo dopusti božja previdnost.“ — „Ali ste prisegli na nove postave?“ — „Ne, nisem prisegel.“ — „Zakaj pa ne?“ — „Ker mi vest ne dá, da bi to storil.“ — „Ali niste grešili zoper postavo, ki prepoveduje izpovedovati in zakramente deliti?“ — „Da.“ — To je bila vsa pregreha pogumnega duhovnika. Še tisti dan so mu vzeli glavo.

Neko ubogo šiviljo so zatožili, da razširja prazno vero. Kaj je bila storila revica? — V roki je imela škatljico, v kateri je bila podoba Jezusa Kristusa; prodajala je svete podobice, zlasti podobice Matere božje. Prijeli so jo in ji hoteli iztrgati podobice, ona pa se je branila. Sodnik jo je vprašal: „Zakaj nisi hotela dati iz rok tvojih podob?“ Odgovorila je: „Vesela sem Matere božje in zelo jo ljubim.“ — Radi tega odgovora so jo obsodili na smrt.

To so tri zgodbe izmed sto drugih. Kako so revolucionarji skrunili cerkve, malikovali, brezsravno žensko na oltar postavili in po božje čistili, to se mi upira popisovati.

Že iz tega malega pa, kar sem ti povedal, lahko posnameš, kaj je bila krvava revolucija. Knjige, prepojene s sovraštvom do Boga in katoliške cerkve, so šle takrat s Francoske po vsej Evropi; brali so jih v Berlinu in Petrogradu, pa tudi na Dunaju. In dasi v hipu drugje ni prišlo do tako strašnega prevrata, kakor po Francoskem, se je vendar iz krivih nauk francoskih brezvercev rodilo v krščanskih narodih neizmerno gorjá in pohujšanja. Ti nauki so bili krivi, da so ob koncu prejšnjega stoletja tudi v Avstriji razdirali samostane in zatirali pobožne bratovščine.

Polna je bila kupa trpljenja za katoliško cerkev, ko se je samosilnik Napoleon l. 1798. polastil Rima in papeža Pija VI. dal zapreti.

No, Bog je čuval svojo cerkev; in kakor že tolikrat, je cerkev tudi to pot preživela svoje sovražnike in hvaležna Boga praznovala svojo zmago. Nikar, da bi bila strta, se je životna moč katoliške cerkve prav v našem stoletju znova krepko razvila.

II.

Vihar, ki je buril po Evropi ob koncu preteklega stoletja, se je polegel, in kakor po mrzli zimi v lep pomladni dan ozeleni grič in log, tako se je po revoluciji v srcu krščanskih narodov vzbudila pobožnost in pognala nove cvetove. Oživele so stare bratovščine, rodile se tudi nove, in med njimi je

najbolj pomenljiva iz one dobe bratovščina presvetega in brezmadežnega Srca Marijinega za spreobrnjenje grešnikov. Zasnovala se je tam, od koder je izšlo vse zlo preteklega veka, v Parizu, in sicer v najbolj zapuščeni cerkvi pariški, v cerkvi „naše ljube Gospe imenovane od zmag“, kakor da je hotel Bog s tem pokazati, kako prazen je človeški napor zoper Kristusa in njegovo sveto Mater Marijo. To je bilo tako-le:

V faro „naše ljube Gospe od zmag“ je prišel l. 1832. goreč duhovnik, gospod Deženet (Des Genettes) za župnika. Cerkev je postavljena sredi mesta, in krog nje so gledišča in plesišča, prodajalnice in gostilne, kraji, kjer ljudje samo kupčujejo in trgujejo, uživajo in greh delajo. Štela je fara okolo 26 tisoč duš, a krščanska vera je bila v njih tako zamrla, da je prihajalo v nedelje komaj 30 do 40 ljudi k sv. maši. Novi župnik Deženet je oznanil, da bode opravil molitve za mrtve in črno sv. mašo za svojim pokojnim prednikom. Prišla je v cerkev dekla ranjcega gospoda, in razen nje nihče. K bolnikom ga niso skoraj nikoli klicali; če je pa šel sam obiskat umirajoče, so ga odgnali, češ, da ga ne potrebujejo. Grozili so mu celo, da ga bodo umorili.

Župnik je čutil, da sam tukaj ne more ničesar opraviti, in zato je pogosto Bogu potožil svojo onemoglost in ga prosil pomoči. Štiri leta se je že trudil, pa zdelo se mu je, da je vse zastoj. Obrnil se je do nadškofa, proseč ga, da ga kam drugam prestavi. Nadškof ga je pogovarjal in mu dajal poguma, da naj vstraja. Župnik se je vdal, in delal, kolikor mogel. Nekoliko na bolje je kazalo, no pravega uspeha vendar ni bilo. Prišel pa je praznik sv. Frančiška Ksaverija, 3. dan decembra l. 1836; bila je ravno sobota.

Gospod župnik je ob devetih bral sv. mašo pri stranskem oltarju Matere božje. Žalosten in potrj je bil bolj kakor navadno. Med sveto mašo pa sliši, kako mu v duši neki glas razločno govori: „Posveti svojo faro svetemu in brezmadežnemu Srcu Marijinemu.“ Zdelo se mu je, da je to samo raztresenost, pa je zato odganjal misel, a ni je se mogel ubraniti. Še le pred povzdigovanjem se je pomiril in potem zbrano nadaljeval sv. mašo. Ko pa se je po sv. maši Bogu zahvaljeval za milost sv. daritve, se mu je vrnila prejšnja misel, ki ga je motila med sv. mašo. Ni mu dalo miru toliko časa, da je šel domov, se vsedel in začel pisati pravila za novo družbo ali zvezo v čast prečistemu Srcu Marijinemu. In sam ni vedel, kako mu je bilo; dasi o tej stvari nikoli prej ni razmišljal, se mu je vendar tako hitro pisalo, kakor da mu kdo narekuje besedo za besedo. Pravila je poslal nadškofu; le-ta jih je potrdil in župniku dovolil, da sme 11. decembra, tretjo adventno nedeljo, začeti s pobožnostjo v čast Marijinemu Srcu. Gospod Deženet sam ni imel dosti upanja, da bi stvar pomagala, a poskusiti je hotel, bodi potem karkoli.

III.

V nedeljo, 11. decembra, je Deženet zjutraj po pridigi ljudem oznanil, da bode zvečer ob sedmih v cerkvi pobožnost, pri kateri hočejo pod varstvom in po priprošnji Srca Marijinega moliti božje usmiljenje za spreobrnjenje grešnikov: vse poslušavce je prijazno povabil, da bi prišli. Pa pri pridigi je

bilo le malo ljudij, in celo o teh gospod župnik ni mogel misliti, da bi zvečer vsi prišli v cerkev. Da bi doma pripovedovali, kaj so slišali v cerkvi, tega se ni mogel nadejati: zakaj ljudje ki celi dan govoré samo o denarju in uživanju, pač malo povprašujejo po tem, kaj je duhovnik v nedeljo pri pridigi oznanil. Potr in vznemirjen je šel gospod Deženet s prižnice. Pa božja dobrota ga je kmalu potolažila in mu dala novega poguma. Ko je namreč župnik šel v zakristijo, stopita za njim dva moža, oba trgovca, katerih drugače nikoli ni videl v cerkvi, in prosita gospoda, da bi ju spovedal. Deženet je mislil, to sta prva dva, ki mi jih je poslala Mati božja.

Rastlo mu je upanje, vender za zvečer ni pričakoval več kakor 50 ali 60 ljudij v cerkev. „Toda glej čudo“, tako je pozneje sam pisal, „ob določeni uri se je zbralo v cerkvi 400 do 500 ljudi, in med njimi je bilo precejšnje število moških; razen o božiču in veliki noči, nisem vse leto videl toliko ljudij v cerkvi. Kaj jih je privedlo sem? Zvečine niso mogli vedeti, zakaj se gre. Morda se jim je čudno zdelo, da so ob tako pozni uri cerkev videli odprto?“

Pobožnost se je začela z večernicami. Ljudje so bili mirni, niso pa kazali dosti zanimanja; še vedeli niso, zakaj so prav za prav tukaj. Po večernicah je gospod župnik razložil ljudem, kaj hoče nova družba v čast Marijinemu Srcu; poslušali so ga verno in pazljivo. Da jim je govor segel v srce, videlo se je že pri blagoslovu; tako pobožno so peli, da se je čutilo, kako jim prihaja od srca. Še bolj očito pa se je pokazala ginjenost, ko so pri litanijah zapeli: „Pribežališče grešnikov, prosi za nas!“ Kakor da jih je uklonila neka nevidna moč, so padli vsi na kolena in sami od sebe še dvakrat ponovili: „Pribežališče grešnikov, prosi za nas!“ Prav tako so potem polni kesanja in ljubezni kar sami od sebe trikrat zaklicali: „Zanesi nam, o Gospod!“

Župniku pri oltarju so od veselja solze zalile oči; molil je k prečisti Devici: „O dobra Mati! Slišiš jih in razumeš, kako kličejo k tebi iz ljubezni in zaupanja. Reši jih, uboge grešnike, ki te imenujejo „svoje pribežališče“. O Marija sprejmi milostno to družbo; in v znamenje, da si jo vsprejela, daj, da se bode spreobrnil gospod Žolé; jutri pojdem k njemu v tvojem imenu.“

Gospod Žolé je bil minister v strašni revoluciji, zadnji, ki je bil še pri življenju. Imel je nad 80 let, bil je slep in že več mesecev bolan; a duh njegov je bil še bister, in ker je bil mož zelo več pravdam, so ga mnogi hodili povpraševat za svet. Gospod Deženet se je bil že dvakrat pri njem oglasil, pa obakrat so ga odslovili, ne da bi bil z njim govoril. V ponedeljek po tisti nedelji 11. decembra, je šel zopet tja. Rekli so mu, da ga ne potrebujejo: pa on se ni dal odgnati, in slednjič so ga pustili do bolnika. „Ko sem ga pozdravil, kakor je to navada, — tako pripoveduje Deženet sam — reče za nekaj minut: „Gospod župnik, dajte mi mašniški blagoslov!“ Blagoslovil sem ga, in potem je govoril dalje: „Tako dobro mi de, duhovni gospod, da ste me prišli obiskat! Ne vidim Vas sicer, a čutim, da ste pri meni; zakaj odkar ste tukaj, čutim v srcu neki mir in veselje, kakršnega v svojem življenju nisem še nikoli okusil.“ Gospod Deženet je precej uvidel, da v duši bolnikovi deluje milost božja. Še tisto dopoldne se je gospod Žolé spravil

z Bogom. — Bog mu je podaljšal življenje do aprila 1. 1837. in mu v tem času dal neizmernih milosti. Bolnik je pa tudi res pobožno živel, mnogo molil in pogosto obžaloval svoje grehe; ves vdan v božjo voljo je čakal zadnje ure v sladkem upanju, da bode prišel v nebesa.

IV.

Nenadna spreobrnitev zastarelega grešniku je bila gospodu Deženetu in vsem, ki so o tej stvari slišali, očitno znamenje, da je Marija novo družbo v čast njenemu Srcu milostno vsprejela; to je navdajalo župnika z veselim upanjem tudi za prihodnost.

V 16. dan decembra je bila bratovščina cerkveno ustanovljena. Poslej je bila vsako nedeljo in vsaki praznik zvečer v cerkvi „naše ljube Gospe od zmag⁴ pobožnost v čast prečistemu Srcu Marijinemu. Za spreobrnjenje grešnikov so molili vselej eno „Češčena Marijo“ in dostavili „pribežališče grešnikov, prosi za nas!“ V početku sicer ni prihajalo mnogo ljudij, a blagoslov božji se je očitno kazal. Pred to leto, predno se je začela pobožnost v čast Marijinem Srcu, je bilo v fari, ki je imela 26.000 duš, vseh skupaj nekako 750 ljudij obhajanih; l. 1837. je bilo vže 9950 obhajil. Možje stari po trideset, štirideset, da petdeset let, so prihajali kakor dečki k gospodu Deženetu, da jih je učil katekizem in pripravljaj na prvo sveto obhajilo. Očitni bogotaji so se kar nagloma spreobračali. Cele družine so bile duhovno prerrojene, in ljudje, ki že leta in leta niso ne molili ne v cerkev hodili, so začeli lepo krščansko živeti.

Ker je prečista Devica tako očitno blagoslavljalja pobožno delo gospoda Deženeta, je papež Gregorij XVI. v 24. dan aprila l. 1838 bratovščino povzdignil v nadbratovščino in ji s tem dal pravico, da sme povsod ustanavljati svoje podružnice. Župnik Deženet je l. 1839. izdal knjigo, v kateri je popisal, kako se je začela pobožna družba v čast prečistemu Srcu. Od takrat se je bratovščina čudovito hitro širila po vsem svetu.

Ni bilo še minulo popolnoma pet let, in že je bilo 44 podružnic v Aziji, 17 v Afriki, 134 v Ameriki in 5 v Avstraliji. V početku l. 1852. se je bratovščina prečistega Srca Marijinega za spreobrnjenje grešnikov ustanovila tudi na Kranjskem, in sicer pri sv. Petru v Ljubljani in bila pridružena materi bratovščini v Parizu. Takrat je pisal gospod Deženet tedanjemu šentpeterskemu župniku Svetličiču: „V naši bratovski knjigi je vpisanih 739.323 udov, in med temi je 360.348 moških. Podružnic po vseh krajih sveta pa je 10.033.“

Sedaj ima bratovščina okolo 19 tisoč podružnic, vseh udov pa je več nego 30 milijonov. Pri sv. Petru v Ljubljani je vpisanih 73 tisoč. V cerkev „naše ljube Gospe od zmag⁴ v Parizu, kjer se je pred 65 leti ob nedeljah in praznikih zbralo 30 do 40 ljudij k sv. maši, prihaja sedaj vsaki dan 7 do 8 tisoč ljudij, ob nedeljah in praznikih pa jih je do 20 tisoč. Vse stene v cerkvi so preoblečene z mramornatimi ploščami, ki so jih dali vzdati pobožni verniki v zahvalo za milosti in dobrote, ki jih tukaj deli Marija. Vsaka plošča je z zlatimi črkami pisano pismo, ki vsemu svetu oznanja, kako usmiljeno in mogočno je presveto in brezmadežno Srece Marijino.

✠ Dr. Andrej Čebašek.

Dne 27. januarija je umrl v Ljubljani Dr. Andrej Čebašek, stolni dekan, protonotar apost. sedeža i. t. d., previden s svetimi zakramenti za umirajoče. Pripravljaja se obširnejši popis njegovega življenja. V „Vencu“ omenimo le, da je bil rajnik jako vnet častivec presv. Rešnega Telesa; vsaki dan je hodil pozdravljat Jezusa v presv. zakramentu, zadrževal ga ni noben mraz, ne bolehnost, pa tudi starost ne. Ko je zvedel za družbo „Sacerdot. Adorat.“, je precej pristopil in je zelo vestno opravljal molitvene ure, še več, kakor zahtevajo pravila, in točno oddajal svoj listek. Lep vzgled v posnemanje mlajšim duhovnikom! Preblagega gospoda naj se vsi družbeniki spominjajo v molitveni uri. Dne 29. jan., prvo nedeljo po njegovi smrti, se je v Senklavški cerkvi skupna molitvena ura od 8.—9. zvečer opravila zanj. Bog povrni vsem molivcem to lepo delo usmiljenja, rajnik pa naj Jezusa, katerega je molil tako mnogokrat skritega v presvetem zakramentu, gleda v nebesih od obličja do obličja!
F.

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnega Telesa v Ljubljani. Po noči med 2. in 3. marcem bodo moški molili presv. Rešno Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se bode 6. ura: Češčenje svetih ran in svetega obličja Jezusovega.

23. marca, t. j. v četrtek zvečer pred praznikom žalostne Matere božje, bodo moški častivci skupno molili Najsvetejše eno uro in sicer od polu 9. do polu 10. ure v cerkvi sv. Florijana. — Molila se bode 9. ura: Češčenje žalostne Matere Božje Marije. — K tej uri vabijo se sploh vsi moški, četudi niso udje nočne molitve.

Bratovščina vednega češčenja presvetega Rešnega Telesa v Ljubljani ima svojo navadno pobožnost v Uršulinski cerkvi v četrtek, 2. marca. Ob 5. bo pridiga in potem med sv. mašo skupno sv. obhajilo.

Iz Vipave. „Veš o Marija, moje veselje“ pelo je v dan sv. Štefana po litanijah obilno število zbranih deklet, ki so bile na ta dan slovesno sprejete v dekliško družbo, ustanovljeno v čast brezmadežnemu spočetju preblazene Device Marije in svetemu Alojziju v župni cerkvi svetega Štefana v Vipavi. Dolgo smo pričakovali veselega dne, ko bo brezmadežna Devica Marija sprejela srečna dekleta za svoje hčere. Mislilo se je, da se bo slovesni sprejem vršil že v dan brezmadežnega spočetja Device Marije, kateri dan je glavni praznik naše družbe; toda ni bilo mogoče. Zadržki pa so bili kmalu odpravljani in — hvala Bogu in preblazeni Materi Mariji Devici — v god našega župnega patrona svetega Štefana je bilo sprejetih prvih 34 deklet. Bog daj rast in blagoslov novi družbi, ki ima resno voljo, z dobrim vzgledom in apostolskim delovanjem širiti čast brezmadežne Device Marije in svetega Alojzija po celi fari in celi dekaniji. Nova družba ima med posebnimi pravili na prvem mestu odstavek: „Družba časti kot drugega variha svetega Alojzija ter si prizadeva poleg češčenja preblazene Device Marije Matere božje posebno za češčenje presvetega Rešnjega Telesa.“ — O božje Srce Jezusovo, daj, da bo ta družba pri nas v resnici vesela zarja prave srčne pobožnosti do zakramenta ljubezni, ob jednem pa tudi vzgled, kaj imajo storiti Vipavski mladeniči, ako hočejo biti zares srečni. — Sveti Jožef, vzgled in varih častivcev presvetega srca Jezusovega, prosi za nas!

Devetdnevnica v čast sv. Frančišku Ksaveriju.

Proti koncu l. 1633. je bil na Laškem v mestu Neapolu pater Marcel Mastrilli iz družbe Jezusove za smrt bolan. Tedaj pa se je bolniku zapored večkrat prikazal sv. Frančišek Ksaverij in mu rekel, naj gre v Indijo za misijonarja. Za smrt bolni pater je vpričo svojega redovnega prednika storil obljubo: če je Bogu všeč, da ozdravi, hoče iti v Indijo in tam kot apostol delati za čast božjo. Kmalu potem, v 3. dan januarja l. 1634., se mu sv. Frančišek zopet prikaže in mu reče, naj pred njim ponovi obljubo; bolnik je to storil, svetnik pa ga je tisti hip ozdravil in mu povedal, da bode v Indiji umrl kot mučenec. — Pater Marcel je vstal in še tisto noč popisal čudežno ozdravljenje; drugi dan je že maševal pri oltarju sv. Frančiška in potem je delal, kakor da ni bil nič bolan. Šel je v Indijo, in tam je kot goreč misijonar umrl z mučeniško smrtjo v 17. dan oktobra l. 1637.

Glas o čudežu, ki ga je storil sv. Frančišek, je šel po vsem Laškem. V zaupanju na čudovito moč in dobroto svetnikovo so jeli verni kristijani opravljati devetdnevnico v čast sv. Frančišku Ksaveriju; prejeli so po svetnikovi priprošnji toliko milosti, da so pobožno vajo začeli imenovati devetdnevnico milosti. Povsod po Laškem, Francoskem, Španskem, celo v cesarskem gradu na Dunaju so opravljali devetdnevnico v čast sv. Frančišku Ksaveriju. V stolni cerkvi štrasburški gori na Nemškem imajo vsako leto slovesno devetdnevnico od 4. do 12. marca; vsaki dan je pridiga in potem blagoslov z Najsvetejšim. Konča se v 12. dan marca, ker je ta dan l. 1622. Frančišek Ks. z Ignacijem Lojolskim bil slovesno proglašen za svetnika.

Posebni odpustkov za to devetdnevnico doslej ni bilo nobenih. Da bi se pa pobožnost do sv. Frančiška Ks., velikega apostola indijskega, v naši dobi ponovila, je sv. Oče Leon XIII. lani, 15. junija, dovolil popoln odpustek vsem, ki bodo opravljali devetdnevnico. (Rescript. Secret. Brev. dd. 15. Jun. 1898).

Zahvala za uslišano molitev.

K. K. v P. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečistemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu za ozdravljenje v hudi bolezni. — K. K. v Ljubljani. Dolgo sem iskala primerne službe, pa ni bilo upanja, da bi jo dobila; začnem pa opravljati devetdnevnico v čast Kraljici sv. rožnega venca, v čast sv. Jožefu in sv. Antonu. Nisem še končala devetdnevnice, pa sem dobila službo, prav dobro, da bi si take še misliti ne bila mogla. Zato bođi izrečena prisrčna hvala Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu. — Z. E. Č. Kmetovavec se zahvaljuje presv. Srcu za pomoč v težavni zadevi. — Helena Fojkar na Bukovici se zahvaljuje Jezusu in Mariji in sv. Antonu P. za zboljšano zdravje. — J. M. iz Konjiške dekanije se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečistemu Srcu Marijinemu in sv. Antonu P. za pomoč v velikih zadevah. — F. R. se zahvaljuje sv. Družini in sv. Antonu P. za pomoč v posebni družinski stiski. — U. S. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, lurški Materi božji, in sv. Antonu za ozdravljenje in za vsprejem v samostan. — Neka oseba se zahvaljuje sv. Antonu Pad. za pomoč. — J. O. se zahvaljuje lurški M. b. za pomoč v bolezni. — Neka oseba iz Rovt se zahvaljuje presv. Srcu, Materi božji in sv. Antonu za več podeljenih milosti, posebno pa, da jo je Bog na čudovit način rešil.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.